

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1708/2020
13.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Високи савет судства – Привредни суд у Сомбору, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Новом Саду, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 237/19 од 17.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 13.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 237/19 од 17.09.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 237/19 од 17.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору Прр 14/18 од 13.03.2019. године, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року исплати износ од 400 евра, у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу Народне банке Србије, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца преко досуђеног до траженог износа од 3.000 евра у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гжрр 237/19 од 17.09.2019. године, жалба тужиоца је делимично усвојена и првостепена пресуда преиначена у делу одлуке о трошковима поступка, тако што је обавезана тужена да тужиоцу поред износа од 13.500,00 динара исплати још и износ од 13.500,00 динара на начин и под условима као у првостепеној пресуди, док је у преосталом одбијајућем делу одлуке о главној ствари и непреиначеном делу одлуке о трошковима поступка жалба одбијена и првостепена

пресуда потврђена. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка, позивајући се на члан 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр 72/11...87/18), прописано је да посебна ревизија може да се изјави због погрешне примене материјалног права и против другостепене одлуке која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца који се односи на новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року, у поступку пред Привредним судом у Сомбору у предмету Ст 307/18, а повреда овог права тужиоцу је утврђена решењем Привредног суда у Сомбору Ст 307/18 од 19.03.2018. године. О праву тужиоца на новчано обештећење и висини новчаног обештећења судови су одлучили ценећи одредбу члана 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року. Тужилац ревизијом указује на неуједначену судску праксу у погледу одлучивања о висини накнаде за новчано обештећење. Врховни касациони суд сматра да нема потребе за одлучивањем о ревизији ради уједначавања судске праксе, с обзиром да се висина новчаног обештећења одређује у сваком конкретном случају, према чињеницама и околностима које су од утицаја за оцену трајања суђења у разумном року.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 14.08.2018. године, са захтевом за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року, у износу од 3.000 евра, у динарској противвредности на дан исплате.

Чланом 27. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, бр. 40/15), прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак, а ставом 3. истог члана прописано је да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, по средњем курсу НБС на дан

подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да у поступку по тужби за новчано обештећење ревизија није дозвољена у смислу члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, то је Врховни касациони суд донео одлуку као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић